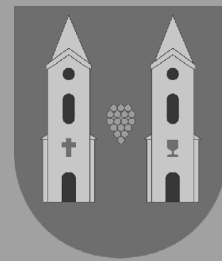

SOBĚHRDSKÝ ZPRAVODAJ

Soběhrdy | Mezihoří | Phov | Žiňany | Žiňánky

zdarma • čtvrtletník vydává Obecní úřad Soběhrdy • ročník 7 • číslo 4 • říjen 2015

Úvodní slovo

Starosti pana starosty aneb ať je venkov venkovem a město městem.

Věčně se zdají být diskuse o tom, jestli máme každý budovat svůj život na tom, co máme a umíme a nebo jestli je lepší cestou ke štěstí pracovat na odstranění svých slabín. Co člověk, to názor. Pokud jste se nad tím tedy někdy zamysleli...

Obdobou této úvahy jsou diskuse, se kterými se často potkáváme ve své práci pro obec. Podstata diskuse spočívá v tom, že někteří lidé chtějí žít na venkově „jako ve městě“. Mít k dispozici služby, které vidí ve městě, jako třeba vyvážení popelnice třikrát týdně. Mít stejný výběr, jako ve městě. Takže třeba tři mateřské školy s různým zaměřením nebo v hospodě šest druhů piva. Chtějí asfaltové cesty až do vrat, chodníky na každé straně silnice až k lesu nebo autobus na zastávce každých 20 minut.

Jenže tak to nefunguje. Svět musí být v rovnováze. Takže když chcete mít cestu do lesa 100 metrů dlouhou, tak je jen uježděná. Když chcete vidět hvězdy, nemůže kolem vás svítit pět lamp veřejného osvětlení. A když chcete žít mezi lidmi, kteří nedopustí, aby se vám někdo cizí toulal po zahradě, tak je třeba své sousedy slušně pozdravit a netvářit se, že je nevidíte na zahradě.

Pak může venkov zůstat venkovem a město městem a my si můžeme dovolit ten luxus výběru mezi nimi. Jsem rád, že žiju na venkově :-)

Pavel Bartík

Hasiči přestavují

Po získání nového velitelského automobilu Škoda Octavia začali naši hasiči řešit nerudovskou otázku kam s ním. Jako optimální řešení jsme zvolili zvětšit hasičárnu probouráním příčky mezi hasičárnou a zadní malou místností. Jednu sobotu se sešlo několik našich aktivních členů, a začalo se bourat. Nejprve usadit překlady, a pak už se bouralo až dolů. Práce nám šla dobře od ruky. Za jeden den bylo vybouráno. Následovala příprava elektriky a nahození, spojené s ukliděním hasičárny. Nyní nám zbývá už jen naštukovat, vymalovat a namontovat regály. Po probourání již můžeme naši historickou stříkačku značky Ebert parkovat v zadní místnosti a oba automobily se vejdou do hasičárny. Jsme rádi, že nám pomohli i nečlenové, kterým tímto děkujeme (oni vědí). Těmito malými, ale důležitými kroky, se snažíme naši techniku a hasičárnu nejen udržovat, ale také zvelebovat. A myslím, že se nám daří.

Jiří Strachota, Starosta SDH Soběhrdy

Obec Soběhrdy a Kominictví Votice s.r.o. oznamují nabídku

čištění a kontroly používaných komínů dle nařízení vlády č. 91/2010,

v obcích: Soběhrdy, Mezihoří, Phov, Žiňany, Žiňánky

30. a 31. října 2015 (pátek a sobota)

Cena za jeden používaný komínový průduch: 500 Kč

V ceně je: DPH 20 %, doprava, vyčištění komínového průduchu, odnos sazí, kontrola komínu a připojení spotřebiče, vystavení zprávy o kontrole dle výše uvedeného nařízení, zaslání zprávy (poštou) na sdělenou adresu, případná rada a pomoc s odstraněním závad.

Každý obdrží potvrzení o zaplacení.

-10 % pro každého, který předloží loňskou zprávu od firmy Kominictví Votice.

V případě Vašeho zájmu objednávejte na telefonním čísle:

724 981 878 – p. Baštářová

nebo na e-mailu: bastarova.v@centrum.cz, do pátku 23. 10. 2015.

V rámci pravidelně nepravidelných **SOBĚHRDSKÝCH NEDĚLNÍCH ODPOLEDNÍ** jste srdečně zváni na vánoční koncert **Koncert o „věčném dechu“**

Cirkulované dýchání nebo-li „věčný dech“ je technika, kterou využívají někteří hráči na dechové nástroje. Jan Adamus patří k prvním novodobým hobojistům, kteří věčného dechu využívají v praxi. Cíl je jasný – dokázat se současně nadechnout a vydechnout.

Touto technikou dýchání pak lze hrát bez přerušení neomezeně dlouhou dobu.

„DUO Adamus-Levický“

Jan Adamus - hobo, anglický roh

Antonín Dvořák
(1841-1904)

Carlo Besozzi
(1732-1791)

W. A. Mozart
(1756-1791)

Ludwig van Beethoven
(1770-1827)

Bedřich Smetana
(1824-1884)

J. L. Dusík
(1760-1812)

Martin Levický - klavír

Humoreska op. 101 pro hobo a klavír

Koncert C-Dur pro hobo a klavír
Allegro – Andante - Allegretto

Sonáta C dur KV 330 pro sólový klavír
Allegro moderato-Andante cantabile-Allegretto

Sonáta pro anglický roh a klavír op. 17
Allegro - Poco adagio - Allegro moderato

České tance pro sólový klavír
1) Hulan
2) Slepíčka

Allegro pro hobo a klavír

Koncert se bude konat samozřejmě v neděli

13. prosince 2015 v 15.00 hod.

v Klubu AUTO S. V. A., Soběhrdy 9, Benešov u Prahy.

Na shledání se těší

Kucharští, Jana a Emil Mickovi, Marie a Josef Šimovi

Dobrovolný příspěvek vítán.

Jan Adamus – hobo, anglický roh

Jan Adamus patří k významným osobnostem současné klasické hudby. Jeho činnost směřuje od hry na hobo, přes dirigování až k hudební vědě. V roce 1977 zazářil v soutěži Pražského jara, kde obdržel první cenu ve hře na hobo. Prvenství v této soutěži mu otevřelo cestu na významná evropská i světová pódia. Koncertoval např. v Salzburgu (Festspielhaus), v Mnichově (Am Gastig), v Norimberku (Meistersingerhalle), ve Španělsku, na Kubě, ve Spojených arabských Emirátech atd. Spolu s Josefem Sukem vystoupil v Rudolfinu ve Dvořákově síni na Mezinárodním festivalu Pražské jaro. Rovněž s Josefem Sukem natočil vůbec první CD v tehdejší Československu. V současnosti se Jan Adamus věnuje také dirigování. Studoval soukromě u Leoše Svárovského, profesora pražské AMU. Je také činný v oblasti organizování koncertů - v roce 2013 působil jako umělecký ředitel „Festivalu Mitte Europa“. Jeho vědecko-objevitelská činnost našla uplatnění ve vydavatelství „Edition Kunzelmann“ ve Švýcarsku, kde vyšly tiskem Hobojové koncerty Carlo Besozziho a Josefa Rejchy.

Martin Levický – klavír

Již v dětských letech dosáhl vítězství v národních i mezinárodních klavírních soutěžích – Amadeus Brno, Prague Junior note, Virtuosi per musica di pianoforte v Ústí nad Labem, kde získal i titul absolutního vítěze. Později přidal úspěchy např. vítězství v mezinárodní smetanovské soutěži v Plzni či cenou za nejlepší provedení skladby Arnolda Schönberga na hudebním festivalu Prag – Wien – Budapest v Rakousku v roce 2003. V roce 2005 zvítězil v mezinárodním konkursu o stipendium firmy Yamaha. V roce 2007 získal první cenu na soutěži Bohuslava Martinů v Praze. Velkého úspěchu dosáhl nedávným vítězstvím na soutěži J. N. Hummela v Bratislavě (2011). Jako dvanáctiletý vystoupil s orchestrem pražských filharmoniků pod taktovkou Gaetana Delogu na slavnostním novoročním koncertu ve Španělském sále Pražského hradu. Sólově vystoupil s orchestrem Slovenské filharmonie, Filharmonie Brno, Virtuosi di Praga, Solisti di Praga, Bacau filharmonie, Orchestr Plzeňského divadla, Moravská filharmonie Olomouc a další. Koncertoval také v USA v Sewanee, kam byl v roce 2002 pozván na dvouměsíční studijní pobyt a v japonském Kjótó při světovém setkání mladých umělců (2006). Doprovázel též legendu, houslistu Josefa Suka při koncertu na zámku Štířín.

Stavba zázemí na fotbalovém hřišti je dokončena

„Sny se plní tomu, kdo jim věří a kdo se sám přičiní...“

S tímhle heslem se pustili fotbalisté v březnu do stavby zázemí na fotbalovém hřišti. Celá stavba byla provedena svépomocí společnými silami členů fotbalového klubu a příznivců. Na začátek pár čísel:

- náklady na materiál činily cca 660 tisíc Kč
- na stavbě se vystříдалo asi 50 osob
- všichni společně odpracovali zhruba 1 400 brigádnických hodin
- stavba byla dokončena za 5 měsíců, což si trůfám považovat za rekord, který může být u stavby svépomocí stavěné v podstatě pouze o víkendech, jen těžko překonán...

Ale to jsou jen čísla a fakta. Daleko důležitější byla neskutečná soudržnost a energie, která se kolem stavby vytvořila. Spoluhráči si místo míče přihrávali cihly a maltu, rodiče malých fotbalistů se místo fandění při zápase přípravky otáčeli na stavbě s kolečkem a trenéři se potkávali ve dveřích s válečkem na malování stěn. Kdo nezažil, tomu zůstal kousek světa ukrytý.

Smekám před všemi, kdo se přičinili...

Pavel Bartík

Blahopřejeme

**31.10. Irena Vosická,
Soběhrdy, 70 let**

**4.12. Jana Boušová,
Žiňany, 75 let**

Další kontejnery na tříděný odpad

Asi jste si už všimli, že v místech na tříděný odpad přibýly další nádoby.

1. šedivé nádoby na drobný kovový odpad z domácnosti
2. na některých místech i červenooranžová popelnice na použitý olej z kuchyně

Tato změna je součástí snahy zastupitelstva umožnit občanům vytřídit co nejvíce odpadu, který je možno znovu využít a který neskončí na skládce.

Pavel Bartík

Vzpomínáme...před 100 lety

Stále se nacházíme v roce 1915. Naši vojáci bojují zejména na „ruské“ či „srbské“ frontě. Vstupem Itálie do války proti Rakousku-Uhersku se však otevřela nová fronta, která v počátku probíhala v prostoru řeky Soča (protéká územím dnešního Slovinska a Itálie, v Itálii se řeka nazývá Isonzo). Tato řeka dlouhá 136 kilometrů tvořila přirozenou překážku a svedly se zde kruté boje, které trvaly více jak 2 roky. Italské armádě se zde během této doby téměř nepodařilo přemoci obranu Rakousko-uherské armády. V roce 1917 pak byli Italové při proti ofenzivě zatlačeni více jak 100 kilometrů zpět. Boje si zde vyžádaly celkem 484 000 mrtvých, raněných a nemocných na straně Rakousko – uherské monarchie. Italské ztráty byly děsivé - 1 258 000 mrtvých, raněných, nemocných, zajatých a pohřešovaných.

Na italské frontě bojovalo za první světové války v řadách rakousko-uherské armády velké množství Čechů. Rakušané raději Čechy nasazovali zde, než na východní frontu, protože tam se množily dezertéry Čechů do ruského zajetí. Koncem války v Itálii se však objevili čeští legionáři i na italsko-rakouské frontě, takže i zde docházelo k případům, že Češi bojovali proti Čechům. Na českou účast v bojích na italské frontě se zachovaly mnohé vzpomínky, válka se projevila i v lidových písních. Nejznámější písničkou, která se zpívá dodnes, je Válka na Itálii: "Sluníčko zachází za hory černé, do zákopů táhnou řady nesmírné, z jedné strany Alpy, z druhé padají miny, tak začíná válka na Itálii."

Co o tomto roku vyprávějí tehdejší pamětníci?

Do bojů zasáhl Jan Střelka ze Žiňan (italský legionář). Narukoval dne 28. července 1914 ve svých 37 letech na četnickou stanici v Poříčí nad Sázavou. Opouštěl 5 malých dětí a loučení s rodinou bylo těžké. Sloužil u 28. zemského pěšího pluku. Nejprve byl určen k hlídání žel. mostu v Čerčanech. Později v Bratislavě chodil na hlídky v Malých Karpatech po dobu jednoho roku. Na Srbské frontě 8. října 1915 byla ofenziva. Za 3 dni polovice mužstva zbylo. Byli doplněni 1 praporem německým z Vídně. Dne 21. prosince 1915 přišel s plukem na hranice Černé Hory. Na hod Boží vánoční byl s několika druhy uvázan, že snědli konzervy, až 3 dni nedostali jídla. Černá Hora kapitulovala 8. února 1916. Potom odešel do Sarajeva, odtud se dostal 16. března 1916 na frontu do Itálie. Zřejmě se zúčastnil i bojů právě na zmiňované Soči, jelikož byl v květnu 1917 zajat u slovinské obce Bodrez na této řece...

Již dříve zmiňovaný Karel Topol ze Žiňan, který byl zajat v Srbsku v roce 1914 se po zhroucení srbské fronty dostává ze zajetí. Ve svém vyprávění uvádí „10. listopadu 1915 čekal v Prizrenu na Bulharské vojsko, protože přes celou Albanii si netroufal jít. Byla už zima a hlad a za peníze nebylo co koupit. Z Prizrenu šel se svými 4 druhy do Niše plných 7 týdnů a tam se přihlásil opět do Rakouského vojska. 1. ledna 1916 přijel do Bekeščáby, kde byl až do 8. září 1916. potom jel na Rumunskou frontu a odtud zpět do Bekeščáby. Kolem 20. září octl se na italské frontě a tam 8. října 1916 přešel ještě se 4 dalšími vojiny do Itálie.

Další dříve citovaný pamětník Stanislav Zoubek ze Žiňanek, který padl v roce 1914 také do srbského zajetí a dostal se tak na nucené práce na stavbu železnice při bulharské hranici, prožil krutý rok. Jeho vzpomínky na tuto dobu zaznamenal kronikář takto:

„Dne 17. října 1915 burácela tam bulharská děla a s kvapem všichni zajatci odjeli zpět do Niše. Tam sehnání v transporty,

dostali asi po 70 dkg chleba a nastoupili cestu prý osvobozující. Byl to rekord v hladovění. Šli přes Prokoplji, Koržumliji, Prištinu, památné „Kosovo Pole“, Prizren, Strugu, ležící na břehu Ochridského jezera. Již první den cesty ze Strugy minuli srbskou půdu u Čunguly a stanuli v Albanii, v krajině pustých skal a ve výši 2000 m rozryté hlubokými roklími, té doby pod sněhem. Dopravu po stezkách na příkrých srážech obstarává tam mezek a osel. Zde již si byli rovni jak zajatci, tak srbsí vojáci. Odkázáni sami na sebe, zmírali hladem, únavou, sklouznutím do hlubin. Šli na Elbasan, Tiran, Drač. Ta právě byla bombardována válečným loďstvem. V přístavu byly všechny lodi potopeny. Jen stožáry neb leckde konec paluby vyčnívaly nad vodu. Museli dál přes Savalu, brodili se zavodněným krajem místy po pás a přecházeli řeky. Již to nebyli lidé, ale kostlivci na polovic nazí. Stanislav Zoubek měl již jen spodky, kalhoty z něho spadly sešlostí. Některý chudák jen bos, bez prádla, byl jen omotan různými cáry obranými mrtvolám. Když došli zajatci k široké, hluboké a prudké řece Vojnce, čekali již na druhém břehu Italové, kteří je měli převést a přebrat. Několik dní však toužebně čekali, až lodi na druhé straně pro ně připlují. Všichni zajatci byli uvrženi v Koloseum ne dravé zvěři na pospas, ale hladu, únavě a šilenství. Teprve vzrušení v divácích pomohlo, že zajatce převezli. Hnali je přes Fieru, poháněli slovy: „Vija!“ „Valona!“ „Avanti!“ „Italia!“ „Makarona“

Dne 17. prosince 1915 nalodili zajatce ve Valoně (pozn. - přístav v Albanii). Podle statistiky, tuto hrůznou cestu Albanii konala srbská armáda, 30.000 srbských chlapců patnáct až osmnáctiletých, mnoho obyvatelstva srbského, zajatců přes 70.000. Z toho celku přes 100.000 mrtvol hladu a strádáním zahynulo v divoké Albanii. Historik píše veliký vykřičník, černou skvrnu propagátorům humané kultury v dějinách lidstva. Josef Pilát zdejší rodák ze Žiňánek z čísla 10., desátník 28. pluku zeměbrany, silný, zdravý a nadějný hoch stal se obětí této cesty. Zajatci byli dále převezeni na cestovní dvoupatrové lodi na ostrov Asináru (pozn. - ostrov poblíž italské Sardiie), kde 24. prosince byli vyloděni. Mnoho cestou zemřelých sházeno do moře rybám na pospas. Než toho utrpení nebyl ještě konec. Na ostrově kolik desítek mrtvých pohřbeno ne zajateckých hřbitovech“.

Roku 1915 dne 15. dubna narukoval devatenáctiletý Josef Rosa ze Žiňan k 28. pluku zeměbrany do Lince v Horních Rakousích k výcviku a již 1. června t. r. byl poslán na ruskou frontu. Dne 7. července 1915 v 7 hod. ráno byl se 7.000 vojáky zajat. Rusové zajatce rozdělili na oddíly. Josef Rosa s pátým oddílem byl poslán do Brestu Litevského, kde bylo později sjednáno mezi Ruskem a Německem příměří a potom mír. Tam pracoval s jinými zajatci v lesích, kde káceli dříví a dělali z klád překážky okolo opevnění. V těchto místech mělo dojít k boji Rusů a Němců. Město Brest Litevski se později dostalo moc Němců bez boje, protože Rusové ustupovali do vnitra země. Zajatci šli 14 dní pěšky o hladu, mnozí nemocní, živíce se pouze brambory, které na polích nadloubali a vařili. Umdlění a vysílení dostali se k nádraží, kde vlaky jeli běženci. Tam nasedali, kde jaké místo bylo i na střechy vagonů zajatci. Tak dostal se i Josef Rosa se svými druhy do Minska. Tam se očistili a Čechy vybrali zvláště a poslali na okopy 8 km za frontu, kde pracovali od slunka do slunka po celý rok.

Ruský legionář Josef Proučil dále vzpomíná: „Začátkem roku 1915 byli jsme převezeni na ruskou frontu do Karpat. Dne 4. dubna t. r. byla ofensiva. Z našeho 7. pluku zůstalo na bojišti přes 700 padlých a raněných ani nemluvč. Za postupu sešel jsem se s některými známými do 28. pěš. pluku. Mezi nimi byl též šikovatel František Řepásek, u kterého jsem jednu noc přespal a zase jednou se pořádně najedl. Ráno dal mi ještě konzervy a hlavně cigarety. Po rozloučení šel jsem za svým plukem. V červnu 1915 překročili jsme ruské hranice a 20. července přešli jsme k útoku asi 20 km před Lublínem. Dne 21. července 1915 v 7 hod. ráno byl jsem již za ruskou frontou jako zajatec. Sešlo se nás během dvou dní dle zpráv Kozáků na 20 tisíc. Jako zajatec dostal jsem se do Dárnice u Kyjeva, potom na Ukrajinu do Ehakova, do Křivého Rohu (Jekaterinoslavská gubernie) na práci do šachet na železnou rudu, kde jsem pracoval do jara 1917.

Soběhrdský rodák Karel Boháč po prodělaných bojích na srbské frontě v roce 1914 pak o tomto roce říká: „Odvezli si nás do Ujvideku a na odpočinek do Altefutaku a dne 18. ledna 1915 po odpočinku a doplnění odešli jsme do Šajkašoku. Dne 2. února přes Tytl a řeku Tisu do Megy – Bečkerek. V noci 11. února nastoupili jsme jízdu přes Segedin na ruskou frontu v Karpatech průsmykem Užockým. Pluk prožíval zimu plnou bojů, ponejvíce v okolí Polanky a Lupěny, která je z části nyní na Československé hranici. 6. května začal všeobecný ruský ústup a s ním pochody rakouského vojska do vnitra. Došel jsem do Nového Sambora nemocen, odjížděl jsem do Temešvaru do nemocnice. Cestou kamarád Volf krejčí měl v kapse hvězdičky, povýšil mne na četaře proti mé vůli. V Temešvaru v měšťanské škole, jež byla přeměněna na nemocnici nás vítal František Veselý, Jenda Šteimar, Osmík Josef, Tonda Kroupa, frajtr Josef Hruza, Černý Jan, Alfons Wolf a Ferda Libik. Tam nám okřálo. Zpívali jsme nadšeně slovanské písně. Večer obecnost chodilo poslouchati pod okny. Zakázali nám zpívati. Odvezli nás do Orczy – falva. Zde jsme pobýli do 23. června. Nato bylo doplňovací velitelství 102. pluku z Benešova přeloženo do Bekescaby. Po čtrnáctidenní dovolené byl jsem přidělen k 14. maršbatalionu. Na dovolené viděl jsem stísněnost českého lidu. Roztrpčen, rozhodl jsem se utéci za frontu do zajetí. Odjel jsem 25. srpna z Bekescaby na ruskou frontu. 25. srpna přijeli jsme do Lvova. Šli jsme městem do ubytování. Němečtí důstojníci zakazovali nám zpívati české písně. Večer byla plná okna Poláků a volali nám sláva. Leželi jsme 3 km v Brzuchovicích.

Dne 4. září navštívil mne Josef Brož ze Soběhrd od pěš. pluku čís. 11. Radili jsme se, kam se střelíme. 6. září jsme měli pohotovost a šli jsme pěšky do 19. září do Dubenské gubernie. 24. září jsem se střelil a dal jsem se zajmout u Uženi v Krajsburku. 25. září byl jsem ve Varkoviči, 26. září v Ozeranově. Zde nás překvapily v nádražní čekárně 2 dívky Češky (kolonistě). Přinesly nám tašku koláčů, hlásily nám, že mají václavské posvěcení, čemuž jsme se ovšem podívovali. 9. října byl jsem v Moskvě, 13. října v Kazani. Zde končilo moje léčení a byl jsem předán zajat. velitelství“

Pokračování příště...

Jan Šíma

ZPRAVODAJ OBCE SOBĚHRDY

Čtvrtletník Obce Soběhrdy • Ročník 7 • Náklad: 200 výtisků • Vydavatel: Obecní úřad Soběhrdy
Odpovědný redaktor: Pavel Bartík • Redakce: Václava Baštářová, Jan Šíma • Registrace: MK ČR E 18629
Vydavatel: Obecní úřad Soběhrdy, 256 01 Soběhrdy 60 • telefon/fax: 317 795 639
e-mail: obec@sobehrdy.cz • Toto číslo vyšlo 2. 10. 2015